

[Finansministeren.]

Mine bemærkninger om, at tilpasning nødvendig skulle foregribe løsningen af de principielle spørgsmål, udelukker selvfølgelig ikke, at man indenfor rammerne af den hidtil gældende skattelovgivning ændrer skala- og fradragssatser, men jeg vil dog lægge megen vægt på, at det sker i form af rent midlertidige ændringer, som ikke skaber hindringer for en mere omfattende reform af skattelovgivningen.

Disse betragtninger gælder dog ikke reglerne om beskatning af kooperative virksomheder, som dels har været behandlet i et af min forgænger, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, nedsat særligt udvalg, der afgav betænkning i september 1948, dels i et rigsdagsudvalg, som blev nedsat efter diskussionen om skattelovene i foråret. Det har på dette ene punkt været muligt allerede nu at forelægge forslag til nye beskatningsprincipper af mere permanent karakter, og jeg skal senere vende tilbage hertil.

Det er på indeværende tidspunkt vanskeligt med fuld sikkerhed at skønne over, hvor stort et indkomstskatteprovenu der vil blive brug for i det kommende finansår. Den almindelige økonomiske udvikling tyder på, at efterspørgslen igen er ved at antage mere normale former. Det må fortsat være en opgave — således som det er kommet til udtryk ved fremlæggelsen af finanslovforslaget — at tilstræbe et overskud på statsregnskabet, men det vil alligevel være forsvarligt gennem visse ændringer i beskatningen at begrænse dette overskud. Statens udgifter er heller ikke i øjeblikket så stærkt stigende, at det af denne grund er påkrævet at forøge skatteudskrivningen. Hertil kommer, at den fortsatte stigning i befolkningens pengeindtægter med uforandrede skattesatser vil bevirke, at provenuet af indkomstskatterne automatisk forøges i forhold til det foregående år. Under forudsætning af, at provenuet af de indirekte afgifter stort set opretholdes uforandret, skulle der derfor for det kommende skatteår være mulighed for en mindre nedsættelse af indkomstbeskatningen til staten.

Indkomstbeskatningen er i de senere år særlig for de mindre indtægter forøget kraftigt. De stigende pengeindtægter i forbindelse med progressionen har bevirket, at mange skatteydere har fået deres skatter forøget forholdsmæssigt betydeligt mere end deres indtægter. Denne udvikling er yderligere skærpet som følge af den gældende skattefradragregel, der rammer skatteydere med stigende indtægter særlig hårdt.

Forsåvidt de indtrufne indtægtsstigninger er udtryk for en stigning i levestandard og skatteevne, ville denne udvikling principielt være rimelig, men for mange skatteydere har prisstigningerne opvejet stigningen i pengeindtægterne, således at deres levestandard og skatteevne ikke er forøget. Alligevel er deres indkomstskatter som nævnt forholdsmæssigt steget stærkere end deres pengeindtægter, således at den reelle skattebyrde for deres vedkommende er vokset.

Hele denne udvikling har utvivlsomt ramt mange skatteydere med jævne indtægter så hårdt, at en mulig nedsættelse af statsindkomstskatten, der er særlig progressiv også for de mere beskedne indtægter, først og fremmest bør komme disse indkomstgrupper tilgode.

I de senere år er den typiske skattepligtige indtægt for arbejdere og dermedigestillede forhøjet fra under 5 000 kr. til 6 000 à 7 000 kr. For at tilpasse statsindkomstskatten hertil, indeholder forslaget nye regler om fradrag efter forsørgerstilling. De hidtil gældende maksimale fradrag foreslås forhøjet med 200 kr. for familieforsørgere og med 100 kr. for ikke-forsørgere. Endvidere foreslås indtægtsgrænsen for det maksimale fradrag forhøjet fra 5 000 kr. til 6 000 kr. Den gradvise aftrapning af disse fradrag, der efter de gældende regler gennemføres for skatteydere, hvis skattepligtige indtægter ligger mellem 5 000 og 10 000 kr., foreslås samtidig rykket op, således at den for det kommende skatteår omfatter skatteydere, hvis indtægter ligger mellem 6 000 og 12 000 kr., ligesom selve skalaen for de tilsvarende indtægter omlægges.

For skatteydere, der både med hensyn til indtægt og fradrag er ens stillede i skatteårene 1948—49 og 1949—50, betyder denne del af forslaget en skattnedsættelse, såfremt deres samlede indtægt uden fradrag ikke overstiger ca. 15 000 kr. Hvis den del af indtægten, hvoraf statsskatten beregnes, ligger lavere end ca. 5 000 kr., bliver statsindkomstskatten af familieforsørgere på det nærmeste halveret, medens nedsættelsen i de tilfælde, hvor skatten beregnes af en indtægt på mellem ca. 5 000 og knap 12 000 kr., gennemgående andrager godt 100 kr. For ikke-forsørgere er nedsættelserne i de fleste tilfælde lidt mindre. Iøvrigt er forslagets virkninger nærmere belyst i bemærkningerne med tilhørende bilag, som jeg skal tillade mig at henvise de ærede medlemmer til.

Jeg vil dog gerne understrege, at forudsætningen som nævnt er, at indkomsten har været uforandret fra 1947 til 1948. For de mange skatteydere, som har haft en mindre